

DE LAATSTE
MAN

DE LAATSTE
MAN

Earthburst Saga # 1

Craig A. Falconer

De laatste man

Earthburst Saga # 1

Originele titel: Last man standing (2022)

Vertaling: Eduard Meinema

Copyright © 2023 Craig A. Falconer

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by Craig Falconer / Eduard Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789403716497

NUR 334

All rights reserved.

1

Negen minuten.

Na alles wat me hier gebracht heeft, komt het hierop neer.

Ik kan mijn ogen niet van de stalen bal in de testkamer afhouden. Wat hij doet als de timer afloopt, kan de wereld voor altijd veranderen.

Het voelt alsof de tijd in slow motion voorbij is gegaan in het uur sinds ik ben begonnen met dit laatste vallen of opstaan brandstofverrijkingsexperiment.

En geloof me... met hoe langzaam de uren hier in het beste geval voorbij lijken te gaan, zegt dat veel.

Het leven op een ruimtestation - zelfs The Beacon - is lang niet zo betoverend als ik me als kind had voorgesteld. Toen ik mijn loopbaanadviseur op de middelbare school vertelde dat ik alles zou doen om hier ooit te komen, hield ik geen rekening met de nadelen.

Begrijp me niet verkeerd, ik weet hoeveel geluk ik heb dat ik hier ben. De afgelopen twee maanden hebben me alleen geleerd dat ik niet gemaakt ben voor eenzaamheid.

Ik denk dat het grootste verschil tussen de 15-jarige Ray en de 35-jarige Ray is dat *hij* een gezin had waar hij niet kon wachten om weg te gaan en *ik* heb er een waar ik niet kan wachten om naar terug te gaan.

De enige reden dat ik niet doordraai, is de wetenschap dat ik weer thuis ben bij Eva en Joe zodra mijn opdracht over een paar dagen afloopt, wat er ook gebeurt met dit experiment. Maar vanaf het moment dat de opdracht begon, heb ik me uit de naad gewerkt om elke seconde hier te laten tellen.

Zulke kansen krijg je maar één keer. Zelfs mijn ongebreidelde optimisme op de middelbare school kon niet geloven dat ik *ooit de* kans zou krijgen om zoiets belangrijks te doen als het werk dat ik nu doe.

Want als de reactie in mijn testkamer verloopt zoals ik weet dat het zou moeten, dangaan we kijken naar de grootste wetenschappelijke doorbraak van het decennium - op *zijn minst*.

Heel weinig mensen weten wat ik doe, zelfs onder mijn collega's op het station. Ze collega's noemen is op zich een beetje overdreven, omdat ik in hun ogen een buitenstaander ben, technisch gezien een 'gastonderzoeker' hier geplaatst op verzoek van mijn universiteit.

Vrijwel iedereen op The Beacon werkt direct voor ZolaCore, het bedrijf dat het heeft gebouwd.

Ik heb begrepen dat de wettelijke erkenning en de toekomstige opbrengsten van mijn werk hier in drie delen zullen worden verdeeld, zoals het vaak wordt verdeeld tussen een onderzoeker en zijn werkgever ter plaatse.

ZolaCore bood ongehinderde toegang tot het lab aan toen mijn onderzoeksvoorstel officieel als 'te gevaarlijk voor de Aarde' werd bestempeld, dus ik misgun het ze niet dat ze een deel krijgen.

Maar over het gevaar...

Oké, ik geef het toe. Een kleine vergissing van mijn kant kan, *in theorie*, de krachtigste explosie in de geschiedenis van de mensheid veroorzaken.

Toegegeven: Ik werk met een recent ontdekt mineraal bij temperaturen die niemand anders ooit heeft getest en ik combineer het met BioZol, een biobrandstof van de volgende generatie waarvan de waarde in de pure brandbaarheid ligt.

Daar valt niet over te twisten.

Maar het hele punt van mijn onderzoek is om de unieke natuurlijke eigenschappen van theociet te benutten om het beste naar boven te halen in onze gemakkelijk te synthetiseren nieuwe brandstof, wat betekent dat de potentie enorm wordt verhoogd en het tegelijkertijd wordt gestabiliseerd.

Dat klopt: het introduceren van de juiste concentratie theociet, bij de juiste temperatuur, kan BioZol stabielere maken, niet minder.

Het komt erop neer dat ik hier niet zou zijn als ik er niet helemaal zeker van was dat mijn werk veilig is. Ik heb veel te veel om voor te leven om iets roekeloos te doen in naam van de vooruitgang. Dat geldt zelfs voor iets dat het verbijsterende niveau van vooruitgang kan opleveren dat *dit* werk kan brengen.

Is mijn experiment gevaarlijk? Zeker. Maar is het roekeloos? Geen seconde.

Ik zal dat over een paar minuten bewijzen, samen met mijn uitgebreide thesis, zodra het ultra verhitte theociet de BioZol binnenkomt en de gecontroleerde explosie plaatsvindt.

Omdat ik in een van de vier laboratoria van het station werk, volledig afgesloten van het hoofgebouw, zal niemand anders mijn doorbraak in real-time zien.

Mijn supervisor is een senior ZolaCore-man genaamd Justin, die me echt onder zijn hoede heeft genomen.

Hij grinnikte toen hij vertelde waarom ik hier zo geïsoleerd zit: ‘De bazen op Aarde denken dat dit spul te gevaarlijk is voor Aarde, en de bazen bij ZolaCore denken dat het te gevaarlijk is voor het hoofdstation!’

Daarom zit ik nu feitelijk op een eiland.

Elk van onze vier offshoot labs is gescheiden van de rest van het station door een lange buffer, een loopbrug, een beetje zoals de loopbruggen die een vliegtuig verbinden met een luchthaventerminal.

Dus ja... als je je The Beacon voorstelt als een eiland in de vijandige en levenloze oceaan van de ruimte, dan ben ik de man die met krabben en kokosnoten praat op het nog kleinere eiland dat daarachter ligt.

Als het op de details aankomt, heeft Justin net zoveel vertrouwen in het proces dat ik heb bedacht als ik. Hij wilde me zelfs vergezellen om de uiteindelijke reactie te zien. Maar dat mocht niet, dus hij weet pas dat het werkt als ik naar het hoofdstation ren en het hem vertel.

Ik denk dat hij voor die tijd wel weet dat het *niet heeft* gewerkt. Tenslotte zijn onze twee uitkomsten in principe succes en ramp. Justin weet precies wanneer ik de theociet ga toevoegen en hij zal zien dat mijn lab niet ontploft is.

Op The Beacon vindt veel baanbrekend onderzoek plaats. Daarom heeft ZolaCore het gebouwd en daarom trekt het de besten van de besten aan. Maar deze laboratoria zijn speciaal ontworpen voor *extra* gevaarlijk onderzoek - in die mate zelfs dat ze zich onmiddellijk en automatisch van het hoofdstation afscheiden als een sensor het eerste teken oppikt dat er iets misgaat.

Als dat gebeurt, wat niet het geval zal zijn, zal de ongelooflijk stevige loopbrug zich splitsen van de versterkte ingang van mijn lab.

De loopbrug zou dan snel veranderen in een extra verdedigingslinie die het station fysiek afschermt tegen elke vorm van schade.

Ik denk dat het begrijpelijk is dat de fulltime onderzoekers van het station een hekel hebben aan mensen zoals ik die voor een paar maanden binnen walsen om risicovol onderzoek op hun terrein te doen.

Misschien zou ik hetzelfde voelen als ik in hun schoenen stond. Maar uiteindelijk werken ze allemaal voor Ignacio Zola - de man die elk onderzoeksproject persoonlijk goedkeurt, net zoals hij hun loonstrookjes ondertekent.

Ik heb Zola nog nooit ontmoet. Het management van de universiteit zei echter dat hij erg meegaand was en geïnteresseerd in mijn werk, dus ik weet zeker dat hij blij zal zijn als hij mijn eindresultaten ziet wanneer Justin het nieuws naar de Aarde stuurt.

Justin is de enige hier die ik echt niet kan wachten om het te vertellen; hij zal de eerste zijn die het weet. Maar ik kijk er vooral naar uit om Joe te bellen.

Als kind dacht ik dat ik helemaal weg was van de ruimte, maar man... Joe tilt het naar een ander niveau. Hij is zeven en ik weet nog hoe trots hij *was* dat ik astronaut zou worden.

Hem en Eva achterlaten was het moeilijkste wat ik ooit heb moeten doen, zelfs voor een unieke kans als deze.

Als mijn plaatsing een kans op persoonlijke glorie of erkenning was geweest, zou ik nu nog steeds thuis in Salt Lake City met hen zitten. Maar dat is dit *niet*. Dit is een kans om een positief verschil te maken voor het soort wereld waarin Joe zal opgroeien.

De synergetische eigenschappen van met theociet verrijkt BioZol zouden een ware revolutie in de ruimtevaart teweeg kunnen brengen. Nog interessanter is dat het samen zou kunnen werken met ZolaCore s'ontginningsprogramma voor asteroiden om oplossingen te bieden voor enkele van de verlammeende grondstoffenproblemen van de Aarde.

Als ik over een paar minuten het bewijs heb dat dit werkt, zit ons gezin gebeiteld. Maar dit is groter dan dat. Dit kan echt de hele mensheid helpen.

Ik ben hier niet om ergens de eer voor op te eisen en ik kan zeker niet *overal de* eer voor opeisen.

Ik heb niet in mijn eentje het brandstofsyntheseprocess van mijn universiteitsteam ontwikkeld, laat staan het ver genoeg ontwikkeld om BioZol te ontwikkelen. Dat was ZolaCore.

Ik heb ook *geen enkele* rol gespeeld bij de ontdekking door ZolaCore van de onderzeese theocietafzettingen die mijn laatste doorbraak mogelijk hebben gemaakt.

Ik zag gewoon een manier om twee ontdekkingen samen te brengen - die van ons en die van hen.

Misschien kun je zeggen dat gelegenheid en voorbereiding elkaar ontmoetten. Hoe je het ook wilt zien, ik ben iedereen dankbaar die een rol heeft gespeeld om mij hier te krijgen en ik zal ervoor zorgen dat ze hun verdiende loon krijgen.

En wat Joe betreft, ik denk dat we snel zullen ontdekken of een kind nog trotser kan worden.

Eva en ik hebben hem niet verteld dat ik technisch gezien geen astronaut ben, ook al maakt de uitgebreide verzekeringsdocumentatie van ZolaCore heel duidelijk dat ik een C-woord ben... *civiel medewerker*, een *burger*.

Vroeger droomde ik ervan om een echte astronaut te zijn. Het ongeluk maakte daar een einde aan, dankzij de fysieke beperkingen die ik eraan overhield, maar ik ben gewoon blij dat mijn onderzoekswerk me eindelijk in de ruimte heeft gebracht.

Oh, en over verzekeringen gesproken. Hier is een kleine pro-tip voor het geval je ooit de volkomen begrijpelijke bezorgdheid van je partner probeert te sussen over het zeer gevaarlijke 'iets' dat je gaat doen: noem niet herhaaldelijk de royale uitbetaling die ze krijgt als je sterft tijdens je werk.

Geloof me, die werkt niet zo goed als je zou denken.

Ik heb het op de harde manier geleerd zodat jij dat niet hoeft te doen. Graag gedaan!

Toen ik de uitnodiging kreeg om hier te komen, waren we drie weken verwijderd van een lang geplande reis naar Hawaï om te vieren dat het vijf jaar geleden was dat Eva en ik elkaar voor het eerst ontmoetten.

De verlovingsring die ik haar op het strand zou geven, zit nu in mijn zak. Zodra ik haar weer zie, gaat hij om haar vinger.

Niet langer wachten op het perfecte moment.

Twee maanden van bijna-totale isolatie hebben me geleerd dat het huidige moment het enige is dat telt, en ik ben niet van plan om nog meer momenten voorbij te laten gaan.

Het huidige moment, waarin ik me nu bevind, is zonder twijfel het meest spannende van mijn leven.

Alles hangt af van wat er nu gaat gebeuren.

Ik kijk naar het aftellen en slik.

Daar gaan we...

2

Ik heb altijd gedroomd van de dag waarop de mensheid een nieuwe wereld kan bereiken. Verdomme, alleen al het verkennen van een wereld buiten de onze is al een goed begin.

Toen ik een kind was, vertelde mijn opa me dat ik *misschien nog zou* leven om mensen een andere planeet te zien koloniseren, maar dat mijn haar waarschijnlijk net zo grijs zou zijn als het zijne voordat het ooit zou gebeuren.

Ik denk vaak aan die woorden. Ik heb mijn hele carrière gewerkt aan een brandstofbron die dit mogelijk zou kunnen maken en ik heb mijn haar nog nooit bijgewerkt met een van de grijspreventieproducten die reclames altijd opdringen aan mannen van mijn leeftijd.

Noem me bijgelovig, maar als Pops gelijk had over de tijdlijn dan wil ik ijdelheid zeker niet in de weg laten staan.

Maar echt... het idee dat mijn werk echt een belangrijke rol kan spelen in de toekomst van de mensheid is op alle manieren verbijsterend.

Ik heb mijn best gedaan om mezelf af te leiden met al deze gedachten tijdens de laatste negen minuten aftellen, maar er is geen tijd meer om te doden.

Er is geen tijd meer om je af te vragen.

Geen tijd meer om te smeken.

Geen tijd meer om te bidden.

Er is nu geen weg meer terug.

Ik sluit mijn ogen voor een paar seconden en probeer mijn op hol geslagen adem te bedwingen. Ik dacht dat ik wist wat spanning was, maar verdomme. *Dit* is iets anders.

Als dit werkt, zal alles ten goede veranderen. De wereld heeft goed nieuws nodig en het enige waar ik om geef, is goed nieuws brengen. Ik geef er helemaal niets om dat ik degene ben die het brengt.

Ik ben hier niet om een held te zijn. Een held voor Joe, zeker. Een stiefvader waar hij trots op kan zijn, om hem een betere start te

geven dan ik had. Maar ik zal blij zijn om thuis te komen en aan de zijlijn te staan terwijl de doorbraak voor zichzelf spreekt.

Het wordt hoe dan ook een *explosieve* doorbraak.

Tot nu toe heb ik niet veel nagedacht over de *verkeerde* kant die dit op zou kunnen gaan. Alles is gecontroleerd, en dubbel gecontroleerd, en driedubbel gecontroleerd, door mij en door Justin en de jongens van de universiteit. We hebben de verkeerde soort explosie zo goed als uitgesloten en we zijn er zo goed als zeker van dat ik de juiste soort explosie krijg.

‘Alles behalve’ uitgesloten en ‘alles behalve’ zeker voelen plotseling als behoorlijk grote kwalificaties, dat wel. Er is ook geen ‘we’ meer.

Ik ben de enige in dit afgelegen lab, op een paar centimeter van de reactiekamer.

Hoe onwaarschijnlijk een rampzalige misrekening in mijn hoofd ook voelt, de inzet doet mijn hart sneller kloppen dan ooit.

Ik wil de stalen bal van de kamer omhoog zien schieten van zijn vulkaanachtige steuncilinder tot een hoogte van precies twee meter. Dat zal bewijzen dat mijn theocietreactie de BioZol eronder heeft verbeterd op een gecontroleerde, voorspelbare en reproduceerbare manier.

Maar met nog een paar seconden te gaan, ben ik plotseling zo nerveus dat ik bijna het gevoel heb dat ik genoeg zou nemen met een simpele mislukking - helemaal geen explosie.

Als de reactie mislukt en de bal niet beweegt, is er tenminste geen risico. Tenminste...

Nee.

Nee.

Ik ben hier niet gekomen om te falen, veilig of niet. Het is makkelijk te vergeten vanaf hier, maar de wereld heeft *echt* goed nieuws nodig.

Mijn ogen glijden naar de klok. Negen minuten zijn negen *seconden* geworden.

Ik richt mijn blik weer op de zo belangrijke stalen bal.

Kom op, roep ik terwijl het ultra verhitte theociet op het punt staat los te gaan. *Laat me niet in de steek.*

Ik draag een veiligheidsbril, oorbeschermers, alles erop en eraan.

Het is allemaal voor de show. Ik weet dat deze dingen geen tastbaar verschil zullen maken.

Als alles goed gaat, wordt de explosie onder controle gehouden en kan de isolatie van de kamer de explosie meer dan goed aan.

Als het slecht gaat, ben ik dood voor ik het weet.

Ik ga mee met de zinloze veiligheidschecklist omdat het dragen van beschermende uitrusting een voorwaarde is voor mijn verzekeringsdekking. Als er iets misgaat, is het enige wat voor mij telt dat er voor Eva en Joe wordt gezorgd.

Met de oorbeschermers op hun plaats hoor ik alleen mijn hart. Gezien de snelheid waarmee het klopt, denk ik dat ik het toch wel hoor.

Nog één seconde.

Mijn ogen willen dicht, maar ik laat het niet toe.

Ik moet het zien.

En wat een uitzicht!

De stalen bal schiet omhoog, tot aan de twee-meter-lijn, voordat de kunstmatige zwaartekracht van The Beacon het overneemt en de bal veilig terugbrengt naar het beginpunt.

Oh. Mijn. God.

Het werkte!

Het is gelukt!

Ik doe mijn oorbeschermers af en hoor mezelf gillen van verrukking. Iemand die dit ziet en de context niet begrijpt, zou denken dat ik gek ben, om zo'n onspectaculair uitziend resultaat te vieren. Maar *ik* weet waarom die bal net bewoog en *ik* weet wat het betekent.

Justin weet het ook, dus ik ga het hem meteen vertellen.

Wat zal ik zeggen? Ik weet niet welke woorden er als eerste uit zullen komen.

Niet dat het uitmaakt – hij zal mijn gezicht zien.

Hij zal me waarschijnlijk in een stevige omhelzing nemen en me meer krediet geven dan ik verdien.

Maar wat echt telt, zijn alle dingen die hierdoor mogelijk worden. We hebben niet alleen theociet gebruikt, een opmerkelijk materiaal waarvan we al wisten dat het de ruimtevaart zou kunnen

veranderen voordat we wisten hoe. We hebben het synergetisch gekoppeld aan een reeds goed geoptimaliseerde brandstof.

Natuurlijk moeten we wachten op peer review, maar dit zal in een mum van tijd klaar zijn om uit te rollen.

Eindelijk worden de verleidelijke hulpbronnen op basis van asteroïden die we al zo lang niet kunnen bereiken, toegankelijk. En de efficiëntiewinst is zo groot dat we eindelijk een tijdperk van langeafstandsruimtevaart kunnen inluiden.

‘Justin!’ roep ik terwijl ik de dikke deur van mijn lab opendoe.

Ik denk dat de kans groot is dat hij aan de andere kant van deze deur staat te wachten. Dichterbij kan hij niet komen en ik weet dat hij graag zo snel mogelijk een toast wil uitbrengen op dit moment.

Het enige wat hij nu zeker weet is dat ik mezelf niet heb opgeblazen, maar hij heeft altijd nog meer vertrouwen in gehad dan ik dat we een ondubbelzinnig succesvol resultaat zouden krijgen.

Ik kan echt niet wachten om de glimlach op zijn gezicht te zien.

Een halve seconde denk ik erover om te proberen een trieste uitdrukking op te zetten, te doen alsof het niet werkte zodat hij nog meer opgewonden zal zijn als mijn glimlach breekt en hij beseft dat ik een grapje maakte.

Maar ik kan *mezelf* niet voor de gek houden - ik kan deze glimlach onmogelijk verbergen, zelfs als ik dat zou willen.

Ik duw de deur open.

‘Huh,’ mompel ik verbaasd.

Justin is er niet.

Misschien heeft hij wat andere onderzoekers verzameld om me te begroeten in de centrale ruimte van het hoofdstation? Dat zou logisch zijn.

Misschien wilde hij me gewoon wat ruimte geven voor het geval het nieuws niet goed was? Dat zou ook kunnen.

Of misschien had hij toch natuurlijke twijfels en wilde hij veilig weg zijn van de loopbrug voor het geval ik mijn lab zou opblazen? Dat kan ik hem niet kwalijk nemen.

In de paar momenten dat mijn gretige geest door deze mogelijkheden dwarrelt, dwalen mijn ogen langs de rest van de gang en dan naar de grond voor me.

Onmiddellijk voel ik mijn maag opkroppen.

‘N-nee,’ stamel ik. ‘Nee!’

Omdat Justin er *wel* is.

Languit op de vloer, centimeters van mijn deur; daar is Justin.

Dood.

3

‘Justin!’ schreeuw ik.

Instinctief zakt mijn lichaam terug tegen de dikke deur.

Justins levenloze lichaam roept meteen een beeld op dat ik al mijn hele volwassen leven probeer te vergeten, maar voor één keer is die afschuwelijke herinnering niet het ergste waar ik mee zit.

Geen ademhalingsoefeningen of mindfulness tactieken kunnen de huidige realiteit van me afschudden zoals ze soms de flashbacks kunnen stoppen.

Ik kan niets doen om mezelf te kalmeren in het hier en nu.

Ergers nog, ik kan ook niets doen om Justin te helpen.

Tenzij ik niet te laat ben...

Ik zak door mijn knieën en voel wanhopig naar een pols. Maar zodra ik zijn huid aanraak, verdwijnt mijn vraag over zijn hartslag.

Hij is dood.

Zijn huid is *zo* koud... als ik het nog niet zeker wist, dan weet ik het nu.

Mijn beste vriend op het station is dood.

De tijd gaat niet meer in slow motion. Nu voelt het alsof tijd niet eens bestaat.

Ik kom weer overeind en sta met stomheid geslagen over mijn gevallen supervisor heen. Justin is zo dicht bij de buitenste veiligheidsdeur van mijn lab dat het lijkt alsof hij op weg naar binnen was. Maar zijn huid is te koud dat dit niet net heeft kunnen gebeuren... wat ‘*dit*’ ook is.

Een hartaanval?

Alles is mogelijk en ik weet dat schijn kan bedriegen, maar Justin was waarschijnlijk de gezondste persoon hier. Ik kan me niet voorstellendat het zoiets is.

En de timing...

Natuurlijk, toeval is een ding, maar *kom op*.

Dat een gezonde onderzoeker letterlijk stierf *terwijl* ik aan de andere kant van de deur onze thesis aan het bewijzen was, puur door toeval?

Ik kan het niet geloven.

Maar wat zou het anders kunnen zijn?

Mijn gedachten gaan als een speer.

Ik weet alleen zeker dat er iets niet klopt. Het feit dat Justin hier alleen ligt, doet me denken dat niemand anders weet dat hij dood is; wat nog meer vragen oproept.

Het hoofdgebouw van het station ligt op slechts een minuut lopen van hier, langs de lengte van de loopbrug die mijn uitloper op een zogenaamd veilige afstand houdt.

Ik denk dat iedereen die Justin het gangpad op zag gaan wel had gedacht dat hij helemaal hier naartoe ging voor mij, dus het feit dat hij niet terugkwam zou hen niet per se ongerust maken.

De Beacon is groot genoeg om veel te laten gebeuren zonder dat iemand anders het ziet. Niemand blijft lang hangen in de centrale gebieden en voor zover ik weet kwam Justin misschien wel midden in de nacht naar me toe, wanneer niemand ergens blijft hangen.

Ik probeer geen overhaaste conclusies te trekken. Maar wat ik ook doe, er dwarrelen allerlei opdringerige gedachten en spijt door mijn hoofd.

Ik ben nu tweeënhalve dag in het lab.

Wat als er gisteren iets met Justin was gebeurd en ik op tijd medische hulp had kunnen regelen, als ik maar minder geobsedeerd was geweest door het experiment?

Ik heb er vannacht zelfs een paar uur geslapen in plaats van naar mijn studentenhuus te gaan, allemaal omdat ik met niemand anders wilde praten - ook niet met Justin - totdat ik het goede nieuws had dat ik al zo lang beloofde.

Niets was Justin te veel als het ging om het uitrusten van mijn lab. Het breekt mijn hart dat hij nooit zal weten dat we het gedaan hebben. Hij zal nooit weten dat ik de reproduceerbare doorbraak heb gemaakt waar we allebei al zo lang naar verlangden.

Nu ik een heel ander soort onprettig nieuws heb om met iedereen te delen, is die doorbraak ineens een ondergeschoven kindje. Want wat er hier ook is gebeurd, ik kan dit zeker niet alleen aan.

Ik haal diep adem en loop over de loopbrug.

‘Iemand, help!’ schreeuw ik terwijl ik ren.

Instinctief roep ik Yannick, een computertehnicus die vanaf nu mijn beste vriend op het station is geworden.

De aard van mijn perifere werkafspraken betekent dat ik uit mijn hoofd niet de naam van iemand anders kan bedenken. Ik ken veel gezichten en onder normale omstandigheden zou ik ook een aantal namen kennen, maar de stress van het moment zorgt ervoor dat neurale verbindingen op laag niveau onbereikbaar aanvoelen.

Bijna iedereen hier werkt fulltime voor ZolaCore. Het is een hechte groep en ze hebben niet echt hun best gedaan om mij binnen te halen. Maar dat kan me nu allemaal niets schelen en tegen de tijd dat ik het hoofdgedeelte van het station bereik, schreeuw ik luid om hulp van iedereen die het zou kunnen horen.

‘Justin is dood!’ roep ik. ‘Help!’

Niets dan stilte komt terug.

Het *is* de centrale ruimte, zeg ik tegen mezelf. Niemand brengt hier veel tijd door en het geluid draagt waarschijnlijk niet over naar de rest van het station.

Ik besluit naar de ingang van de slaapvertrekken te gaan.

Maar ik heb nog geen tien stappen gezet voordat de meest schrijnende aanblik van mijn leven me tot stilstand brengt.

Recht voor me, bij de luchtsluis die naar het noodevacuatiedok leidt, liggen niet minder dan twaalf andere onderzoekers levenloos op de grond.

Godallemachtig.

Het is niet alleen Justin, het is iedereen.

Allemaal...

Ze zijn allemaal dood.

4

Ik heb al heel wat dingen in mijn leven gezien.

Maar zonder *enige* twijfel is de aanblik voor mijn ogen verreweg de gruwelijkste die ik ooit ben tegengekomen.

Ook al heb ik het gevoel dat ik niet kan verdragen om te kijken, de hele scène is gewoon *zo* verontrustend en *zo* ongerijmd dat ik mijn blik niet kan afwenden.

Deze mensen...

Deze arme, arme mensen...

Ze probeerden de luchtsluis te openen.

Het gaat alleen van buitenaf open om evacuaties vanuit het nooddok mogelijk te maken, maar ik kan aan sommige van hun posities zien dat ze probeerden weg te komen.

Wat hier ook gebeurde, deze mannen en vrouwen van de wetenschap werden gedreven om te proberen te ontsnappen in de leegte van de ruimte.

Uiteindelijk kijk ik weg nadat ik minstens veertien lichamen heb geteld. Ik wil niet op de zaken vooruitlopen en aannemen dat het nog erger is dan het al is. Maar of dit nu een ramp is of – ik zeg het maar gewoon: een *aanslag* - wat nu duidelijk is, is dat het op een schaal is gebeurd die ik me een paar minuten geleden nog niet had kunnen voorstellen.

Is er nog *iemand* in leven op het station?

En waarom leef *ik* nog?

Natuurlijk, mijn lab is volledig autonoom. Ironisch genoeg moest dat de rest van het station beschermen tegen mijn gevaarlijke experimenten, en uiteindelijk lijkt het erop dat de opstelling *mij* heeft beschermd tegen wat er hier is gebeurd.

Dat deel begrijp ik.

Maar tot nu toe lijkt het erop dat er waarschijnlijk iets is gebeurd met de luchttoevoer, of het probleem nu te weinig zuurstof was of te veel van iets dat minder goed was om in te ademen.

Het grote probleem met die denkwijze is natuurlijk dat ik de lucht nu zonder problemen inadem.

Maar *moet* ik dat wel zijn?

Ik kijk nog eens naar mijn gevallen collega's.

Ik ben geen detective, maar het lijkt me dat ze vrij snel stierven en dat hun laatste momenten hectisch waren.

Dat lijkt me niet iets dat zou komen door langdurige blootstelling aan suboptimale lucht. Het lijkt erop dat ze wisten dat er iets niet klopte en dat ze er alles aan hebben gedaan om daar van weg te vluchten.

Mijn ogen scannen de muren en de rest van de vloer, op zoek naar aanwijzingen over waar ik in terecht ben gekomen.

Er is niemand in de buurt van een van de andere deuren in het zicht, deuren die allemaal vergrendeld zijn voor basisveiligheidsdoeleinden in plaats van als veiligheidsafdichting te dienen.

Alleen de vier uitlopers van het station hebben luchtafdichtingen op hoog niveau, en zodra deze gedachte bij me opkomt, geeft het me een beetje hoop.

Misschien zijn sommige mensen weggekomen naar een van de andere uitlopers?

Misschien had Justin het juiste idee om te proberen mijn lab te bereiken, wetende dat het volledig op zichzelf staat?

De arme man... hij was zo dichtbij.

En hoe graag ik ook dieper het station in wil om andere overlevenden te vinden, of op z'n minst de Aarde om hulp wil oproepen, als ik denk aan de veiligheid van de afgelegen laboratoria, schiet me nog een 'misschien' te binnen:

Misschien is schuilen in mijn lab *nog steeds* het juiste idee?

Ik heb geen idee wat er hier is gebeurd, maar wat als het weer gebeurt?

Ik leef omdat ik in mijn lab was. Wil ik echt dood eindigen omdat ik daar niet meer ben?

Mijn hart bonst als nooit tevoren. De griezelige totaliteit van de stilte om me heen helpt niet.

De complexe life support systemen van het station geven niet eens een zacht gezoem zoals je zou verwachten, dus als ik zeg stil, dan bedoel ik ook echt *stil*.

Mijn lichaam wil terugrennen naar het lab en zich verstoppen.

Mijn gedachten zijn in tweestrijd.

Het is niet zo dat ik dit rationeel kan afwachten, omdat ik niet weet wat het is en zelfs niet of het iets is *wat* ik zou kunnen afwachten.

Er is een kans dat mijn observatievaardigheden als amateurdetective me in de steek laten en dat er een alledaagse storing in het systeem *is opgetreden* - een storing die de lucht onadembaar heeft gemaakt op een manier die mijn kortzichtigheid nog niet heeft opgemerkt. Als dat het geval is, is afwachten geen optie.

En hoewel mijn lab volledig autonoom is, is het niet echt zelfvoorzienend. Het heeft een noodvoorraad van een paar dagen. Lucht, water, stroom, noem maar op. Maar daarna moet het terugvallen op het hoofdstation.

Een ander groot probleem is dat je van binnenuit geen contact kunt maken met de Aarde, of zelfs maar met de rest van het station. Dat komt omdat, hoewel mijn gevaarlijke werk volledig *gescheiden* moest blijven van al het andere, het gerucht de ronde doet dat sommige van de andere uitlopers werden gebruikt voor onderzoek dat ZolaCore volledig *geheim* wilde houden voor alle anderen.

Om een lang verhaal kort te maken: als ik terug het lab in ga om me onopvallend te verstoppen, weet niemand anders dat ik nog leef.

De schok die ik voel maakt het moeilijk om te worstelen met wat ik weet, laat staan na te denken over wat iemand anders zou kunnen weten, maar ik moet de beslissing nemen die me de beste kans geeft om thuis te komen bij Joe en Eva.

Als er een groep overlevenden aan de andere kant van het station aan een ontsappingsplan werkt of veilig wacht op een reddingsvaartuig van de Aarde, kan ik er dan op rekenen dat ze op elke deur zullen kloppen?

Ik denk het niet.

En, aan de andere kant van de medaille, wat als er hier geen andere overlevenden zijn?

Als niemand de Aarde om hulp roept, komt niemand van de Aarde om te helpen. Ze zullen uiteindelijk komen om uit te zoeken wat er is gebeurd, het bloedbad op te ruimen en zoveel mogelijk onderzoek te redden... maar wanneer?

Waarom zou ZolaCore of een andere overheidsinstelling het risico nemen om mensen naar een station te sturen waar het lijkt alsof iedereen gedood is door een onzichtbare kracht?

‘Dat zouden ze niet doen,’ zeg ik hardop.

Het geluid van mijn stem scherpt mijn gedachten. Dat zouden ze echt niet doen, denk ik... in ieder geval niet voordat het te laat is.

Dit zal al groot nieuws zijn op Aarde, of er nu iemand van het station contact heeft gehad of niet.

Dat het contact verloren is gegaan, is natuurlijk op zich al nieuws en het breekt mijn hart als ik denk aan de zorgen die Eva zich moet maken. Ik weet dat ze haar best zal doen om Joe tegen dit alles te beschermen, maar hoeveel kan ze echt doen?

Ik draai me naar het hoofdgebouw van het station. Ik weet wat ik moet doen.

‘Voor hen,’ zeg ik tegen mezelf.

Het geluid van mijn stem scherpt mijn geest weer helemaal aan.

Ik weet niet of het komt omdat mensen niet zijn ingesteld op dit soort onnatuurlijke stilte, maar ik begin te begrijpen waarom sommige mensen tegen zichzelf praten.

Als ik me niet volledig concentreerde in het lab, speelde er altijd muziek om me bij de les te houden. Op dit moment is er niets dat ik niet zou geven om een akkoord te horen, of een stem, of zelfs het geklap van een voetstap die niet van mezelf is.

Vrijwel elk geluid zou beter zijn dan niets.

Of, dat denk ik.

De timing van een loeiend alarm dat plotseling de stilte doorbreekt precies op het moment dat ik hierover nadenk, is zo griezelig dat ik me even afvraag of ik het me verbeeld.

Als er boven me een rood licht begint te knipperen, weet ik dat ik dat niet doe.

Mijn stem scherpte mijn geest niet half zo erg als dit doet.

Wanneer de woorden van de geautomatiseerde boodschap zich beginnen te herhalen, bekruipt me een droevig gevoel van ‘wees voorzichtig met wat je wenst’.

WAARSCHUWING: KRITIEK LEK.

WAARSCHUWING: KRITIEK LEK.

WAARSCHUWING...

5

Is dit het?

Heeft een of ander 'kritiek lek' al deze mensen gedood?

Gebeurt het weer?

Heeft een andere overlevende het tijdelijk opgelost? Heeft het systeem het zelf tijdelijk opgelapt?

Vragen zonder antwoorden zijn als auto's zonder wielen en deze brengen me echt nergens.

Ik weet niet of dit de eerste keer is dat het alarm afgaat. Op dit moment denk ik dat dat niet van belang is.

Wat duidelijker is dan ooit, is de zinloosheid van het proberen te schuilen in het lab. Want als er een lek is op het station en er is niemand anders om het te repareren, dan is elke minuut die ik spendeer aan het uitstellen van mijn inspanning, een minuut die ik spendeer aan het verminderen van mijn overlevingskansen.

Ik weet dat er een hub, een noodvoorziening, is aan de andere kant van het centrum van het station, vlak bij de kantine. Dat is de enige plek die ik kan bedenken waar ik iets kan doen. Er is ook een Control Center, maar ik heb niet de juiste biometrische beveiligingsgegevens om daarbinnen te komen.

Ik heb het touchscreen systeem van de hub nog nooit gebruikt, dus ik weet niet wat daar allemaal op staat. Maar nu ik erover nadenk, denk ik niet dat het erg optimistisch is om te denken dat er een manier is om contact op te nemen met de Aarde.

Ik kan altijd mijn eigen telefoon uit het studentenhuis pakken en proberen contact te maken als - *grote* als - de internetverbinding van het station nog werkt. Dat lijkt ook niet al *te* optimistisch, aangezien de lichten en al het andere hier nog steeds lijken te werken.

Veel dingen werken nog.

En ja, het feit dat ik te maken heb met een kritiek lek is erger dan slecht nieuws. Het is een dringend probleem waarvan ik niet weet hoe effectief ik het zelf kan oplossen. Maar als ik een lichtpuntje zoek,

de systemen van het station werken tenminste nog om me ervoor te waarschuwen.

Ik zet een sprint in naar de hub. Ik voel het gewicht van elke stap *veel* meer dan normaal dankzij de verhoogde hartslag die ik heb sinds ik uit mijn lab stapte en bijna letterlijk op Justin stuitte.

De Beacon voelt meestal luchtig en open aan, met zachte verlichting aan het plafond en brede gangen die niet claustrofobisch of industrieel zijn zoals de ruimtestations in de sciencefictionfilms waar ik mee opgroeide. Het voelde nooit aan als een plek waar vroeg of laat iets ergs zou gebeuren.

Onnodig te zeggen dat er vandaag een andere sfeer heerst.

Als ik bij de hub aankom, ben ik meteen verbaasd dat ik niet veel lichamen op de grond zie liggen.

Er zijn er misschien vijf of zes in het hele gebied. Als de aanvankelijke verbazing over het feit dat vijf of zes geen vijftig of zestig zijn eenmaal is weggeëbd, zie ik in hoe morbide het is dat de aanblik van deze arme zielen niet het soort viscerale schok en verdriet oproept dat het een paar minuten geleden nog wel zou hebben gedaan.

Het menselijke overlevingsinstinct is een krachtig iets.

Onze hersenen passen zich aan en kunnen selectief focussen in een mate die ik nu pas begin te waarderen. De mijne maakt overuren en doet zijn best om alles eruit te filteren wat niet nuttig is om het onmiddellijke en dringende probleem aan te pakken.

Terwijl ik de pilaar nader waar het Control Center voor noodsituaties en een mededelingenbord voor het publiek zich bevinden, passeer ik de open ingang van de kantine.

Oké, het focus-filtersysteem van mijn hersenen is sterk... maar het is *hier* niet voor gemaakt.

Alle lichamen die ik hier niet gevonden heb?

Ja. Ze zijn daarbinnen.

Mijn voeten stoppen uit zichzelf zodat ik een blik in de kantine kan werpen.

De verspreide lichamen zorgen voor een niet te beschrijven beeld.

Mijn ogen zien ook een tweede grimmig tafereel tegen de andere luchtsluis aan de andere kant van de muur, op een andere plek waar een evacuatievaartuig in geval van nood zou kunnen aanmeren.

Net als bij de luchtsluis vlak bij de slaapvertrekken probeerden deze mensen hier uit te komen.

Ik kan me niet eens voorstellen wat er door hun doodsbanige geesten en ademloze lichamen moet zijn gegaan. De enige beelden waarmee ik dit kan vergelijken zijn de schrijnende beelden van mensen die uit brandende gebouwen op de grond springen, of vanaf zinkende schepen in het ijskoude water springen.

Ik denk dat als de dood absoluut zeker is, snel beter is dan langzaam.

Ik vraag me even af of er misschien iets anders aan de hand was bij de luchtsluizen. Een evacuatiepoging misschien, of een defect aan de luchtsluis dat deze mensen probeerden te repareren.

Die tweede gedachte slaat echter nergens op als ik erover nadenk. De luchtsluizen werken duidelijk - daar zijn mijn longen zeker van - en ze zijn alleen van buitenaf te bedienen.

Zodra een reddingsvaartuig is aangemeerd, vormt het een afdichting rond de luchtsluis. De bemanning zou dan de luchtsluis van buitenaf openen om toegang te krijgen tot het station. In een echte noodsituatie waar er een storing *was in* de luchtsluis waardoor de reddingswerkers buiten de luchtsluis niet konden openen, weet ik zeker dat ze het gewoon zouden afblazen.

Dus wat er ook gebeurde, dat was het niet.

Terwijl het alarm nog steeds afgaat, draai ik me weg van de kantine en haar schrijnend drukke luchtsluis. Ik richt me weer op de controle hub.

Ik kan nauwelijks geloven hoe snel de euforie die ik voelde van het grootste succes van mijn leven - en een van de grootste wetenschappelijke doorbraken in decennia - plaats heeft gemaakt voor deze morbide beelden en realiteiten.

Maar ik ben waar ik ben. En nu ik voor de controle hub sta, kan ik *misschien* iets doen.

Het systeem en het bijbehorende scherm zijn nieuw voor me, zoals ik al zei, maar het is niet vreemd. Het scherm 'Statusoverzicht' dat wordt weergegeven als ik aankom, knippert met dezelfde drie onheilspellende woorden die zich in mijn oren blijven herhalen.

Ik kan gerust zeggen dat ik me nu voldoende gewaarschuwd voel voor dit verdomde kritieke lek.

Wat ik nodig heb is een helpende hand om er iets aan te doen.
Mijn ogen scannen de rest van het scherm.

Het rode wifi-symbool in de hoek staat me niet aan. Instinctief steek ik mijn hand uit en tik erop.

Thuis weet ik dat er twee dingen mis kunnen zijn met wifi: een lokale fout in de router of een fout in het binnenkomende signaal. Ik weet ook dat het ene veel makkelijker op te lossen is dan het andere.

Helaas vertellen de woorden 'NO INCOMING SIGNAL' me dat er vrijwel zeker een grotere fout is dan alles wat ik hoop op te lossen met een reboot. Dat is als een reboot zelfs maar binnen mijn macht ligt vanaf hier, wat verre van gegarandeerd is.

Het is een enorme klap om te weten dat mijn telefoon het ook niet zal doen, omdat zijn wifi afkomstig is van hetzelfde signaal dat het hoofdsysteem niet bereikt zoals het zou moeten.

Nu mijn telefoon is uitgesloten, is de beste hoop om contact te krijgen de radiocommunicatie van het station.

Ik hoop maar dat er een radiobesturing in deze hub zit. Anders moet ik een weg vinden naar het Observatiedek of het streng beveiligde Control Center, wat waarschijnlijk ook de enige plek is waar ik kan proberen het inkomende datasignaal opnieuw op te starten.

Ik sluit de wifi-informatie pop-up en zoek naar een ander pictogram. Ik zougenoegen nemen met een radio, een satellietschotel, een telefoonhoorn... elk pictogram dat een communicatiesysteem aanduidt.

Het lijkt erop dat dat nu te veel is om op te hopen en dit alarm is een constante herinnering aan het feit dat ik geen tijd over heb.

Ik tik op het enorme waarschuwingsbericht op het beginscherm in de hoop dat er iets gebeurt.

Er gebeurt *wel* iets: er verschijnt een rudimentair 2D-diagram van het station. Een klein deel van de externe pijpleiding is rood gekleurd en knippert constant.

Ik tik op dit deel van de kaart en ga op zoek.

Oké... *hier* zijn we dan. Er verschijnt een veel duidelijker en gedetailleerder schema van de leidingen. Er is zelfs een echte foto van.

Er staat een robotarm op de foto die de pijp van zijn plaats lijkt te hebben geslagen. Dat ding moet op afstand bediend worden vanuit

het station... maar hoe hard ik ook zoek, ik heb moeite om er wijs uit te worden.

Of heb ik het helemaal verkeerd?

Bij nader inzien denk ik dat de arm de pijp vasthield. Misschien is er een onderbreking geweest toen iemand de arm bediende om deze kleine pijp te vervangen voor routineonderhoud?

Het is een 'misschien'.

Maar als iemand bezig was met het vervangen van een stuk leiding toen alles instortte, dan lijkt dat nog een geval van verdacht slechte timing.

Dat is allemaal voor later, zeg ik tegen mezelf. Ik kan het me niet veroorloven me te verliezen in de vragen waarom dit is gebeurd of wie er meer van weet.

Op dit moment moet ik me concentreren op het enige waar ik controle over heb: wat ik nu kan doen.

Kan ik dit oplossen?

Kan ik naar de plek gaan waar het robotreparatiesysteem wordt bestuurd, hopen dat het nog werkt en het overnemen van de arme monteur die misschien halverwege zijn taak is gestorven?

Nou... ik kan *het proberen*.

Strikt technisch gezien lijkt dit me een heel eenvoudige oplossing. Het besturen van de robotarm is misschien niet zo eenvoudig als het klinkt, maar het is een heel kleine pijpleiding dat zo op zijn plaats lijkt te klikken.

Ik ben geen werktuigbouwkundig ingenieur, maar als dit een *interne* pijp was, zou ik er geen probleem mee hebben om hem op zijn plaats te klikken. Dat bedoel ik met dat het er in technische zin gemakkelijk uitziet - het is niet alsof ik een robotarm zou gebruiken om het oog van een naald in te rijgen.

Als er hier nog iemand in leven is die EVA-training heeft, dan denk ik dat ze naar buiten kunnen gaan en de pijp bijna net zo gemakkelijk repareren als ik het hier zou kunnen. Het is vooral een toegangsprobleem.

Opmerking terzijde: wat eufemismen betreft, heb ik altijd gedacht dat ruimtewandelingen aanduiden als 'Extra Vehicular Activity' – activiteiten buiten het vaartuig - een van de meest verzachtende benamingen is. Het klinkt *veel* te gemakkelijk.

En hoewel *ik* zeker niet de man ben met de juiste EVA-training, ben ik ook niet de man die de hoop opgeeft dat er misschien meer overlevenden zijn.

De met lijken bezaaide vloer van de kantine is het ergste wat ik ooit heb gezien en het lijkt er sterk op dat in ieder geval *bijna* iedereen dood is, maar het is niet zo dat ik de hoofden heb geteld. Trouwens... als er ook maar *één* overlevende is, durf ik te wedden dat die nu geen idee heeft dat ik nog leef.

Die gedachte wil ik vasthouden: Ik ben het bewijs dat er een kans is.

Waar leven is, is hoop - en misschien heeft iemand anders ook geluk.

Ik sluit de plattegrond van het station voor nu om te zien wat ik nog meer kan vinden over dit systeem. Het is openbaar toegankelijk dus ik verwacht niet *overal* toegang toe, ik hoop alleen dat er iets is waar ik mee kan werken.

Het volgende waar ik op tik is een klokvormig icoontje, zoals het icoontje voor meldingen op mijn telefoon. Dit geeft me de welkome optie om het waarschuwingssysteem uit te schakelen en het bijna oorverdovende alarm te dempen.

Ik doe het.

Geloof me: als er nog iemand in leven is buiten de laboratoria, dan hebben ze het nu wel gehoord.

Zodra het geluid stopt, voelen mijn hersenen zich vrijer.

Net zoals ik nooit begrepen had hoe beklemmend echte stilte kan zijn tot ik een paar minuten geleden uit mijn lab stapte, besef ik nu dat ik nooit echt gewaardeerd heb hoe overweldigend het *tegenovergestelde* van stilte kan zijn tot dat verdomde alarm afging.

Het enige pictogram dat ik nog niet heb aangeraakt, heeft de vorm van een vraagteken.

Kan het net zo goed aantikken, dacht ik.

Er wordt een menuscherm geopend met saai klinkende opties zoals *Operating System License*, *System Status* en *Touchscreen Calibration*.

Ik voel een groeiende teleurstelling totdat ik twee nieuwe pictogrammen zie aan de onderkant van dit scherm, die de pictogrammen op het beginscherm vervangen. Ik tik eerst op een

tandwielvormig pictogram. Er verschijnen opties om de helderheid en het contrast van het scherm zelf te veranderen. Niet wat ik nodig heb.

Het andere nieuwe pictogram, dat aanvoelt als mijn laatste hoop hier, heeft de vorm van het silhouet van het bovenlichaam van een persoon. Dit soort pictogrammen leidt meestal naar een gebruikersselectie- of inlogschermb, maar ik tik het toch aan. Dit vertelt me waarschijnlijk niets nieuws, maar het kan geen kwaad om het te controleren.

Ik zie meteen dat mijn nieuwsgierigheid gegrond was.

Niet dat ik blij ben...

Want waar ik nu naar kijk is geen gebruikerskeuzeschermb, en het vertelt me *wel* iets nieuws over mijn situatie.

Het scherm toont nu een bovenaanzicht van het interieur van het station.

Er is één groene stip zichtbaar in het midden, precies op de plek waar ik sta. Rechts van het diagram staat één kop: *PERSONEEL*.

Het slechte nieuws ligt onder dat kopje.

Ik slik.

Ik kan mijn ogen niet van de naam afhouden - *mijn* naam - want dat is de grote vraag die nu is opgelost.

Een eenzame naam voor de enige overlevende.

Het scherm liegt niet en er is hier echt niemand meer in leven.

Ray Barclay...

Laatste man.

6

Als wetenschapper weet ik dat duidelijkheid waardevol is en dat het maken van onderscheid - zelfs ongewenste - uiteindelijk kan helpen bij het oplossen van problemen.

Maar dit?

Dit is niet de duidelijkheid die ik wilde. Dit is geen onderscheid dat ik kan gebruiken.

Alle anderen zijn dood. Er is niemand hier om een EVA te doen om de pijp te repareren en er is niemand hier om me te helpen toegang te krijgen tot de beveiligde gebieden die ik moet bereiken om contact te maken met de Aarde.

Ik ben helemaal alleen op dit eiland in de ruimte, geconfronteerd met een soort eenzaamheid die niemand ooit zou moeten kennen.

Ik haal diep adem.

Dat kan ik tenminste nog, zeg ik tegen mezelf. Ik adem nog steeds en de lucht smaakt en ruikt relatief goed, wat ik als een kleine genade beschouw. Misschien heb ik dat te danken aan de kleine hoeveelheden chemische toevoegingen in onze luchtvoorraad.

Want zonder ongevoelig te willen klinken, de toestand van mijn collega's zou zeker voor meer problemen zorgen als ik omringd zou zijn door zoveel van hun lijken op Aarde.

Als ik weer even detective ga spelen, denk ik niet dat het probleem met de leidingen de doodsoorzaak is. Ik denk dat het een probleem is geworden *omdat* iedereen dood is.

Ik navigeer terug uit het scherm Personeel en ga naar System Status. Ik kijk meer in de hoop dan in de verwachting dat ik iets nuttigs zal vinden.

Het woord Status klinkt behoorlijk passief, dus ik verwacht niet dat ik van hieruit sloten kan bedienen, of iets anders dat nuttig kan zijn.

Sterker nog, omdat dit een publiek toegankelijk systeem is, ben ik er absoluut zeker van *dat* ik de sloten niet kan bedienen. Dat zou het punt een beetje tenietdoen.

Een menu-optie zoals System *Control* zou zeker leuk zijn geweest, maar dit is niet bepaald mijn geluksdag.

Uitzoeken hoe ik in het streng beveiligde Control Center kom is waarschijnlijk de enige manier om de controle te krijgen die ik nodig heb.

Het scherm System Status lijkt op een lange checklist, waarbij alles behalve Data Uplink een vrolijk groen vinkje heeft.

Een eenzame rode X op die plek bevestigt wat ik al weet over de internet uplink die niet werkt. Afgezien daarvan is de resterende zee van groen een welkom gezicht.

Ik wist al dat de stroom in orde was, maar het is goed nieuws dat de Escape Pod voor noodgevallen er nog steeds is en online is.

Laat ik dat anders zeggen: het is geen *slecht* nieuws.

Er is echter een groot voorbehoud, want de Escape Pod is geen noodretourcapsule.

Het kan niet terugkeren naar de Aarde, het kan alleen vanaf het station gelanceerd worden om onderschept te worden door een reddingsvaartuig. Hoewel het technisch gezien een uitweg biedt van deze plek, biedt het geen weg naar huis.

Toch is het beter dan niets en het betekent dat ik een theoretische uitweg heb - *als* ik contact kan opnemen met iemand op Aarde. Met een werkende Escape Pod hoeven ze geen dokbaar vaartuig te sturen, wat cruciaal zou kunnen zijn voor mijn poging om te vertrekken voordat dit kritieke lek me te pakken krijgt.

We vergeten dat contact maken de grootste *kans* van mijn leven is. Dat is een sprankje hoop dat ik niet zomaar opgeef.

Om dezelfde reden ga ik ook niet uitweiden over het feit dat ik bijna niets weet over de werking van de Pod. Hij moet ontworpen zijn om gemakkelijk te lanceren te zijn, denk ik, en ik denk graag dat ik een slimme jongen ben.

Druk is meestal niet mijn vriend en alleen aan het roer staan van een onbekend voertuig roept verlamme herinneringen op waar ik wel zonder kan, maar daar wil ik nu even niet aan denken.

Onnodig te zeggen dat evacueren om onderschept te worden door een ander vaartuig afhankelijk is van contact maken met een vaartuig in de eerste plaats en *dat* is afhankelijk van toegang tot sommige gebieden die speciaal ontworpen zijn om ontoegankelijk te zijn voor laaggeplaatste buitenstaanders zoals ik.

Het zal niet gemakkelijk zijn.

Te laat zie ik een sterretje naast het groene vinkje dat aangeeft dat de Life Support systemen werken.

Aangezien ik weet dat er een lek is, verbaast het me dat er geen gigantische rode X staat zoals bij de Data Uplink.

Ik tik op het sterretje, in de verwachting dat er nu meer details tevoorschijn komen. En dat doen ze.

Mijn ogen vallen bijna onmiddellijk dicht als reactie op de pop-up. Het is niet wat ik wil zien.

Inmiddels had ik ook moeten verwachten dat meer nieuws slecht nieuws zou zijn, en mijn God... deze keer is het *echt* zo.

Het groene vinkje voelt plotseling totaal misplaatst, alleen accuraat in de enge zin dat het Life Support systeem momenteel online is. De grootte van het sterretje had echter geen verband met de grootte van het probleem, want de dingen zijn absoluut niet in orde.

De woorden '*Lek gedetecteerd; geïsoleerd*' leken op zichzelf misschien veelbelovend. Immers, als je al weet dat er een lek is, zijn detectie en isolatie mooie woorden om te zien.

Maar '*Emergency Backup Operational*' – *noodback-up operationeel* - is minder veelbelovend, vooral wanneer mijn ogen bij de derde regel tekst komen - '*Evacuation Window Estimate*' – *geschatte evacuatie tijd* - en de getallen die volgen.

De levensduur van de noodback-up die mijn zuurstof levert, wordt weergegeven in de vorm van een timer met zes cijfers.

De timer telt af.

Nog elf uur.

7

Denk na, Ray.

Denk na.

Alles wat ik in de laatste paar minuten te weten ben gekomen heeft het alleen maar erger gemaakt, maar het heeft geen zin om te proberen de waarheid te verdoezelen.

Dit zijn de feiten: Ik ben helemaal alleen. Het station draait op noodreserves. Ik heb nog elf uur om te evacueren. Ik kan niet in een van de kamers komen waar ik contact kan maken met de Aarde.

Dit heeft niet noodzakelijkerwijs alleen te maken met de luchtvoorraad, die natuurlijk langer meegaat als alleen ik adem dan wanneer alle anderen nog in leven zijn.

Nee... het is het hele systeem.

Op dit moment heb ik mijn leven misschien meer te danken aan een reserve-energievoorziening dan aan een reserve-zuurstoftoevoer. Ik weet het niet. Vanaf hier is het onmogelijk te zeggen. Ik weet alleen dat het station een holistisch zelfvoorzienend systeem is. Als er een pijpleiding totaal niet op zijn plaats zit en de lekkage is zo erg als deze, dan gaat alles kapot.

Ik moet het repareren.

Wat enorme problemen leken toen ik het lab verliet - zoals uitzoeken wat hier in godsnaam is gebeurd en je zorgen maken of het nog een keer zou kunnen gebeuren - staan niet eens meer op de lijst.

Er is nu geen ruimte in mijn probleemdoos om na te denken over wat dit veroorzaakt heeft. Er is geen ruimte om me zorgen te maken dat het weer kan gebeuren. Niet als de gevolgen *zeker* mijn dood worden, tenzij ik iets kan doen om dit te verhelpen.

Een onbehulpzame gedachte die blijft rondspoken is dat ik over een paar dagen naar huis zou gaan. Was mijn plaatsing maar een week korter geweest, dan was ik nu al bij Eva en Joe.

Natuurlijk, als ik eerder naar huis was gegaan, had ik de zo belangrijke doorbraak waar we al zo lang aan werken niet gemaakt. Maar nu weet ik niet eens of de wereld er ooit achter zal komen.

Alle goede dingen die deze doorbraak uiteindelijk zou kunnen inluiden, zullen misschien nooit uitkomen. Reizen over lange afstanden, schone energie opwekken, asteroïden ontginnen... allemaal. Of moet ik zeggen, *niets* ervan.

Hoe meer deze opdringerige gedachten rondcirkelen en hoe meer ik nadenk over hoezeer mijn resultaten de dingen zullen veranderen als ik ze ooit kan delen, hoe zekerder ik word dat dit allemaal geen toeval is.

Toegegeven, we zaten in een metalen blik in de vijandige leegte van de ruimte. En toegegeven, ongelukken gebeuren.

Maar dat *iedereen* op een ZolaCore ruimtestation sterft, net nu onze grootste doorbraak eraan zat te komen?

Ik kan het *echt* niet geloven.

Het feit dat dit allemaal geheim had moeten blijven, betekent niet veel. Niet op dit niveau.

Er zijn enkele zeer machtige belangenclubs die niet zouden willen dat de voordelen van mijn werk zouden uitkomen. En misschien net zo belangrijk, er zijn een heleboel machtige mensen die niet willen dat ZolaCore er ook maar iets van profiteert.

Ignacio Zola heeft veel vijanden gemaakt - niet alleen in het bedrijfsleven, maar ook in de politiek. Zola is rijk genoeg om nationale economieën te destabiliseren wanneer hij leiders onder druk wil zetten om gunstige wetgeving aan te nemen, en hij heeft het al eerder gedaan.

Misschien ging hij te ver.

Ik heb de bergen geld die Zola in ruimteonderzoek heeft gestoken altijd gewaardeerd. In tegenstelling tot sommige anderen die zijn gekomen en gegaan, investeert hij zelfs in de minder glamoureuze dingen die geen echt vooruitzicht op financieel rendement hebben. Toch betekent dat niet dat ik mezelf wijsmaak dat hij een aardige vent is.

Noem me cynisch, maar je bereikt *dat* machtsniveau in de wereld van vandaag nietdoor een aardige vent te zijn.

Met Zola in mijn hoofd kan ik me niet eens voorstellen wat er op Aarde gebeurt.

Als dit geen ongeluk is, laat hij het er niet bij zitten. Zola staat bekend om zijn onbezonnenheid. Hij *schiet eerst, en vraagt later*. Wat

hier is gebeurd, zal hem duur komen te staan, en voor zover ik weet kan het al begonnen zijn.

Ik hoop en bid dat het goed gaat met Eva en Joe. Ik wou meer dan wat dan ook dat ik nu met ze kon praten.

Wat er ook voor nodig is om ze weer te zien, ik doe het.

Dit alles brengt me terug bij het enige wat ik boven alles nodig heb: contact met de Aarde.

Aangezien alle anderen dood zijn, is er duidelijk geen contact geweest met de Aarde terwijl ik in het lab was.

Niemand op de grond heeft reden om te denken dat er hier een overlevende is. Dat betekent dat er geen reddingsmissie komt, tenzij ik een manier kan vinden om er een op te roepen.

Natuurlijk komen ze uiteindelijk om uit te zoeken wat er gebeurd is. Daar heb ik al aan gedacht... voordat ik erachter kwam dat ik letterlijk nog maar *een paar uur te leven heb*.

In een ongekend stressvolle situatie als deze is het extra moeilijk om op een rij te zetten wat het belangrijkste is en wat het *dringendst*.

De Aarde oproepen is het belangrijkste, zonder twijfel. Maar de losgeraakte pipleiding repareren is duidelijk het meest dringend. Ik heb nog elf uur noodlevensondersteuning. Als ik de pijp niet repareer, kan dat alle tijd zijn die ik ooit zal hebben - punt.

Maar ik kan niets aan de pijp doen totdat ik in het onderhoudsdok kan komen. En zelfs dan zou ik nog maar wat aanrommelend zonder enige robotica-ervaring.

Tijd, hulp, een uitweg... alles wat ik nodig heb, heb ik niet.

Een uitweg zou geweldig zijn, maar op dit moment worstel ik met de vraag hoe ik verder moet. Wat is de volgende stap? Waar is het pad?

Het grootste obstakel is de basisbeveiliging van The Beacon, die gebaseerd is op biometrische identificatie om verschillende deuren te openen. Dat houdt me tegen om in het onderhoudsdok te komen. Het houdt me ook tegen om in het Control Center te komen en ik heb het gevoel dat ik me daar eerst op moet richten.

Hoe sneller ik om hulp bel, hoe sneller een reddingsmissie van start kan gaan. Maar bovendien zou iemand op Aarde me op zijn minst door het reparatieproces kunnen praten.

Misschien kunnen ze de pijpleiding zelfs op afstand repareren vanaf de Aarde als we eenmaal een open verbinding hebben met de robotarm. Chirurgen op het ene continent kunnen robots op een ander continent besturen om operaties uit te voeren die *veel* preciezer zijn dan wij hier nodig hebben. Is zo iets te veel gevraagd? Ik denk het niet.

Het voelt behoorlijk onrealistisch om te denken dat iemand me binnen elf uur kan bereiken zonder voorafgaande kennisgeving, maar hulp bij het repareren van de pijp zal mijn situatie in een oogwenk veranderen.

Zodra ik de gewone Life Support systemen weer online heb, *is* er geen tijd meer. Ik moet gewoon wat langer wachten tot ze arriveren.

Ik heb eten, ik heb water... ik heb zelfs een heleboel gegevens om te documenteren en te vergelijken. Een beetje wachten zou niet het einde van de wereld zijn.

Ik veeg en tik me een weg door elke alledaags uitzijnde optie op het scherm van de controle hub terwijl ik met mijn gedachten probeer te worstelen - zo grondig als ik kan met mijn handen, maar ook met mijn hersenen - maar tot nu toe is er niets anders dat de moeite waard is om te zien.

Er komen een paar gematigd geruststellende gedachten bij me op terwijl ik nog eens naar het digitale diagram van het station kijk en op alles tik in de hoop dat er nieuwe gegevens verschijnen. Dat gebeurt niet.

Toen het ontwerp van The Beacon voor het eerst werd onthuld, noemden sommige verslaggevers het 'de kever' vanwege de rudimentaire vorm. Het 2D-diagram waar ik nu naar kijk laat zien waarom.

De algemene vorm is een horizontale ovaal, met het dokstation in het 'noorden' en het Observatie dek in het 'zuiden', zoals de door ZolaCore geproduceerde kaarten mensen aanmoedigden om te denken aan de posities.

Zola wilde niet dat mensen The Beacon zouden zien als een schip, maar meer als een plaats, en hij was duidelijk over zijn voorkeur voor kardinale punten boven de gebruikelijke bakboord- en stuurboordterminologie. Omdat hij wandkaarten gaf aan elke school in het land, kon elk kind dat geïnteresseerd was in wetenschap

waarschijnlijk net zo makkelijk onze kassen of onderhoudsdok aanwijzen op de ene kaart als Georgia of Alabama op de andere.

De bijnaam Beetle komt van de manier waarop de lange looppaden naar de vier afgeleide laboratoria, zoals het mijne, diagonaal uitsteken.

Als je je ogen goed dichtknijpt, lijkt hij *wel* een beetje op een insect met zes poten, maar de twee centrale poten zijn veel korter en dikker dan de andere.

De vrijetijdszone ligt dicht bij dit Control Center, iets naar het oosten in het midden van het station. Dat cirkelvormige gebied is verdeeld in vier hoofdsecties, samen met een kleinere ingang naar het onderhoudsdok. Permanent gestationeerde onderzoekers werken in laboratoria in het oosten en westen, met hun slaapvertrekken in het uiterste oosten en het Control Center in het uiterste westen.

Staren naar het diagram heeft misschien geen nieuwe gegevens opgeleverd, maar het zien van mijn lab en de Docking Bay leidt wel tot een besef.

Als ik contact kan maken met de Aarde, maar zij om de een of andere reden *niet kunnen* helpen met de pijpleiding, kan ik misschien nog een paar dagen overleven.

Mijn lab heeft zijn eigen 24-uurs noodback-upsysteem dat in werking treedt als het hoofdstation stopt met toevoer. En zonder al te veel aan te nemen, het feit dat ik geen waarschuwingen kreeg toen ik daar was, doet me denken dat het aftellen van de noodsituatie in het hoofdstation waarschijnlijk net begonnen is.

In theorie kan ik in het lab schuilen tot er iemand van de Aarde komt.

Er zijn ook EVA pakken en zuurstoftanks in verschillende toegankelijke delen van het station. Als ik die zou gebruiken, zou dat me een paar uur meer kunnen geven.

Daaraan denken voelt een beetje als een duikpak aantrekken om in water vol haaien te springen. Wat ik echt nodig heb is een reddingsboot.

De Escape Pod lijkt meer op een opblaasbare rubberboot, dichter bij een duikpak dan een reddingsboot. Het kan me nergens heen brengen, alleen hier weghalen. Als ik wanhopig genoeg word om in dat ding te water te gaan, ben ik net een overlevende van een

schipbreuk die erop rekent dat er een groter schip langskomt om me op te pikken.

Maar nu ik erover nadenk, de Escape Pod zou zelf een radio moeten hebben. Ik weet niet of die een groot bereik heeft, maar het *zou kunnen*.

Dat is een andere mogelijke plaats van waaruit ik contact kan opnemen met de Aarde. Jammer dat ik dan weer terug bij af ben: ik kan niet langs de veiligheidssloten. Het dok zit ook op slot.

Als ik maar een van de technici kende die daar of in het onderhoudsdok werkten, kon ik ze zoeken en hopen dat de vingerafdrukken van dode mensen nog steeds werken op de scanners bij de deuren.

Dat is een morbide gedachte, ik weet het. Maar wat zijn mijn andere opties?

Het probleem is dat ik niet weet wie hier wie is. Ik ben een buitenstaander sinds de dag dat ik aankwam. De enige mensen wiens werk ik echt goed ken zijn Justin en...

Dat is het... Yannick!

Mijn vriend Yannick is... nou ja, *was*... computertechnicus. Hij was *de* computertechnicus. Als er iets fout ging, repareerde hij het.

De deur van het onderhoudsdok is net aan de andere kant van de kantine en ik heb Yannick hem zeker zien openen met zijn vinger.

Als ik hem kan vinden, heb ik een goede kans om daar binnen te komen!

Oké, het is maar het onderhoudsdok. En oké, zelfs het repareren van de pijp zou hetzelfde zijn als een pleister plakken op een schotwond, terwijl ik eigenlijk een ambulance moet bellen.

Maar Yannick's belangrijke baan en langdurige positie bij ZolaCore geven hem misschien ook toegang tot *andere* afgesloten ruimtes... zoals een kamer met een radio die ik kan gebruiken om de Aarde te bereiken.

Ik haal diep adem.

Het pad voor me ligt nog bezaaid met enorme obstakels, maar ik heb tenminste een eerste stap gezet.

In de vorm van de vingerafdruk van mijn arme vriend Yannick denk ik dat ik eindelijk een echte oplossing heb.

8

Ik denk niet dat er nog een pictogram of optie op dit touchscreen is die ik nog niet heb aangeraakt.

Maar voordat ik Yannick ga zoeken, wil ik één ding controleren dat me kan helpen. Als dit voorgevoel juist is, kan het me *echt* helpen.

Ik navigeer terug naar de kaart die op deprimerende wijze mijn status als laatste man van The Beacon bevestigde, door middel van de eenzame groene stip die werd weergegeven op de plek waar ik me bevond.

Mijn naam is de enige op het scherm.

Op basis van niets meer dan een voorgevoel, heb ik plotseling de drang om te controleren of de kaart misschien een knop heeft die ik de eerste keer heb gemist. Misschien is er een manier om me ook de locatie te laten zien van de anderen die minder geluk hadden?

Aangezien ik geen idee heb hoe dit volgsysteem werkt, weet ik niet of dit een redelijke hoop is. Is het gebaseerd op gezichtsherkenning? En hoe dan ook, hoe zou het weten wie er dood is? Geavanceerde thermische beeldvorming, misschien?

Wie weet.

Meer een kwestie van wie kan het wat schelen, Ray, zeg ik tegen mezelf.

Nieuwsgierigheid naar dit soort dingen is nu niet mijn vriend. Ik moet mijn gedachten onder controle houden. Ik moet me concentreren op wat telt. Ik moet me concentreren op wat kan *helpen*.

Het is de moeite waard om te zoeken naar deze ‘inclusief dode mensen’ knop omdat het me veel zoektijd zou besparen als ik wist waar Yannick aan zijn einde kwam. Maar hoe hard ik ook zoek, ik zie gewoon geen opties meer. Elke seconde die voorbijgaat, verdwijnt een stukje van mijn hoop.

Ik zucht.

Nee... er is geen manier om hem zo, snel en makkelijk te vinden.

Ik probeer positief te blijven en bedenk dat ik tenminste iets heb om mee verder te gaan. Ik denk echt dat Yannick me om te beginnen in het onderhoudsdok kan krijgen. Misschien ook wel in andere afgesloten ruimtes.

Ik zet het scherm terug naar het standaardmenu en werp een blik links van de hoofdbesturingshub.

Er staateen niet-digitaal prikbord met een paar stukjes papier. De meeste zijn gekrabbelde notities over gevonden voorwerpen, verspreid over een gedrukte flyer voor een komende pokeravond.

Er is nog een groot vel papier dat me al eerder is opgevallen, vooral omdat het hier al langer is dan ik. Het is een scorebord voor een epische Snel Schaak-uitdaging tussen de Noord-Amerikaanse en Europese onderzoekers van het station. Ze hebben altijd de resultaten bijgehouden van drie één-op-één wedstrijden per dag, één aan het eind van elke achturige dienst.

Uit de anekdotes van Yannick weet ik dat hij en de andere spelers hun cumulatieve records verdomd serieus nemen.

Ik leun voorover om beter te kijken en realiseer me plotseling dat dit scorebord me iets heel belangrijks zou kunnen vertellen.

Ik werp een blik op mijn horloge om er zeker van te zijn dat de tijd en datum helemaal duidelijk zijn en kijk dan terug naar de laatst opgenomen score.

Ik zie meteen dat er vijf games ontbreken.

De laatste geregistreerde score is van een wedstrijd die 42 uur geleden plaatsvond - een wedstrijd waarin Yannick speelde en won, ironisch genoeg. Daarna is er niets meer. Deze scorekaart gaat meerdere weken terug en er is geen enkel gat tot deze vijf ontbrekende wedstrijden.

‘Oké...,’ zeg ik, hardop denkend. ‘Dus ze hebben de geplande wedstrijd 42 uur geleden gespeeld, maar er is iets gebeurd tussen die wedstrijd en de volgende. Dus alles ging mis tussen 34 en 42 uur geleden.’

Hé, het is *iets*.

Mijn hand grijpt naar mijn kin terwijl ik een tijdlijn probeer samen te stellen om een duidelijker beeld te krijgen.

Ik zat tweeënhalve dag in mijn verzegelde lab en kwam er geen seconde uit.

Toen ik naar binnen ging, wist Justin hoe dichtbij ik was om de doorbraak te bevestigen met een herhaalbaar experiment. Dat betekent dat degene aan wie hij verslag uitbracht het ook wist, maar ik had de deal nog niet echt bezegeld.

Probeerde iemand me tegen te houden?

En eens kijken... *elf* uur back-up Life Support.

Dus als ik kijk naar de 11 uur die het hoofdstation nog over heeft en meereken dat de dingen ergens tussen 34 en 42 uur geleden naar de klote gingen...

Ik denk dat het 37 uur geleden is gebeurd, wat het moment kan zijn waarop een 48-uurs back-up is gestart.

48 uur lijkt een redelijke aanname voor een hoofdback-up, aangezien mijn lab er 24 heeft; dat maakt de 11 en 37 logisch.

Dit is geen exacte wetenschap, maar het geeft me tenminste iets om mee te werken.

Eén ding dat ik niet kan achterhalen is waarom het alarm voor kritieke lekkage pas daarnet afging.

Het beste idee dat ik kan bedenken is dat totdat ik mijn lab verliet, het systeem wist dat er niemand in leven was in het hoofdgedeelte van het station. Misschien wilde het geen energie verspillen aan een bericht dat niemand zou horen?

Maar wacht...

Betekent dit dat het niet wist dat ik nog leefde in mijn lab? Is dat waarom het me daar niet waarschuwde?

En betekent *dit dat* er misschien toch nog mensen in leven zijn in de andere volledig afgesloten afsplitsingslabs en dat dit scherm ze niet laat zien als groene stippen omdat het niet weet dat ze daar zijn?

Ik zou op de deuren kloppen als dat zou helpen, maar dat doet het niet. Door twee dikke deuren en langs een lange gang hoort niemand iets, zelfs niet als ze levend schuilen in een van de andere laboratoria.

Het enige wat ik kan doen is leven in de vage hoop dat iemand zich echt heeft verstopt en dat hij zich laat zien voordat het te laat is.

Ik hou mezelf niet voor de gek: de hoop *is* klein. Ik weet niet waarom de kaart de uitlopers van de laboratoria wit gearceerd weergeeft, net als de rest van het station, als het daarbinnen geen levende mensen kan detecteren.

Ik zou ook niet weten waarom iemand zich na 37 uur nog steeds in een lab zou verstoppen, want ze zouden hier zeker weten ook een radio proberen te vinden. Ik weet dat ik dat zou doen.

Ik heb daar geen goede antwoorden op en ik heb ook geen tijd om te wachten. Het was een positieve gedachte zolang het duurde, maar ik heb mezelf al zo'n beetje de hoop ontnomen om hier nog iemand levend te vinden.

Belangrijker is dat ik weet dat Yannick zichzelf niet zomaar laat vinden.

Als mijn deductieve redenering klopt, denk ik dat hij zijn dienst beëindigde ongeveer vijf uur voordat dit allemaal gebeurde. Dat betekent dat er een goede kans is dat hij sliep in de slaapvertrekken. Omdat het erop lijkt dat iedereen snel stierf, is de kans groot dat hij in dat deel van het station is.

Het zou logisch zijn dat het internet op hetzelfde moment is uitgevallen als mijn collega's, ongeveer 37 uur geleden. Denkend aan de slaapvertrekken krijg ik het idee om mijn telefoon uit de oplader te pakken om te kijken of ik noodmeldingen heb gekregen voordat dat gebeurde.

Het zou ook nuttig kunnen zijn om de laatste meldingen of berichten te zien die ik van de Aarde kreeg, voor het geval dit werd veroorzaakt door een soort natuurlijke ruimte ramp die ze vanaf de grond zagen aankomen.

Ik weet het niet.

Ik zeg het nog maar een keer: Ik weet het niet en ik zal niet doen alsof.

Ik probeer aan alle mogelijkheden te denken en tegelijkertijd actie te ondernemen om vooruit te komen.

Ik heb alles benut wat deze noodcentrale en dit mededelingenbord me kunnen vertellen. Dankzij wat ik gevonden heb, weet ik dat ik de enige levende ziel ben op The Beacon en ik ben er vrij zeker van dat de anderen allemaal ongeveer 37 uur geleden gestorven zijn.

Het belangrijkste dat ik weet is nog steeds het dringendste - dat ik hier nog minder dan 11 uur zuurstof over heb.

De grootste hoop die ik heb gekregen, is dat het vinden van Yannick een grote eerste stap kan zijn op weg naar huis, naar Eva en Joe.

‘Kom op, Yannick,’ smeed ik terwijl ik op weg ga naar de slaapvertrekken. ‘Help me nog een laatste keer...’